

နုပယိနုဒိဝနီ

ရွှေထွတ်နု ဘရ

ရွှေထုပ်နှင့်သရဲ

ညနေခင်း နေဝင်တရော အချိန်တွင် ပေါက်တစ်ပင်ရွာ အနောက်ဘက်ရှိ ထန်းတောလေး အတွင်း၌ ထန်းရည်ပိုင်းဖွဲ့ သောက်နေသော လူတစ်စုရှိလေ၏။ ထိုလူတစ်စုသည် ထန်းရည်လေး သောက်လိုက် ကြွက်ကြော်လေး စားလိုက်နှင့် အရေမရအဖတ်မရ စကားများ ပြောကာ သောက်စားနေကြ၏။

"အဟမ်း "

"ဟေ့ရောင် ကျော်ဒွန်း စကားပြောမည့်အရေးကို အဟမ်းတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ "

"အေးလေ မင်းကဘာပြောမလို့ ဟမ်းတာလဲ ရီးတီးရားယားမလုပ်နဲ့ ပြောစရာရှိတာပြော ဟေ့ရောင် "

"အေးမောင် ပြောတာ ဟုတ်တယ် မင်း ပြောစရာရှိတာပြော "

ထန်းရည်ပိုင်းတွင် ဇော်ဝင်း၊ ရဲဝင်း၊ ကျော်ဒွန်း၊ အေးမောင်နှင့် ထူးသာတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စားနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျော်ဒွန်းသည် စကားပြောရန် ချောင်းဟန့် လိုက်ခြင်းကြောင့် အနီးတွင် ရှိသော သူငယ်ချင်းများမှ မကျေနပ်သည့်အသံဖြင့် ပိုင်းမေးလိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ဒွန်းမှ

"ဒီလိုကွာ မင်းတို့ ရွာတောင်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ တိုက်ပြတ်ကြီးကို သိကြ

တယ်မလား"

"ကိုယ့်ရွာက တိုက်ပြတ်ဘဲ သိတာပေါ့ကွ"

"အေးလေ ပြောမှာ သာ မပြောဘဲ လိုက်မေးနေသေးတယ်"

ကျော်ခွန်း ပြောလိုက်သောအခါ ရဲဝင်းနှင့် ဇော်ဝင်းမှ ဝင်ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ကျော်ခွန်းသည် စကားဆက်ပြောလေ၏။

"အေး အဲဒီတိုက်ပြတ်ကြီးက သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ အားလုံး သိကြတယ်နော်၊ ငါပြောချင်တာက အဲဒီသရဲက အရင်ကထက် ပိုကြမ်းလာသလို ပိုလဲဆိုးလာတယ်၊ အဲဒီတိုက်ထဲကို ဝင်ရဲတဲ့ သူကို ငါက ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ပေးမယ်ကွာ "

"ဟ ဒါတော့ မင်းစိန်ခေါ်တာပဲ အဲဒီတိုက်ပြတ်ကြီးက နှစ်အတော်ကြာနေပြီ အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ သရဲကလည်း ဘယ်ချိန်ကတည်းက သေလို့ ဖြစ်တဲ့ သရဲမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး"

"အေးကွ ကြမ်းတာတော့ အတော်ကြမ်းတယ် ဟိုတလောက ကလေးတစ်ယောက် ဘောလုံးဝင်သွားလို့ သွားကောက်တာ တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာတယ်ဆိုပဲ၊ အပြင်လည်း ရောက်ရော "ဘုန်း"ဆို အရပ်ကြိုးပြတ်သလို လဲကျသွားတာလို့ ပြောကြတယ်"

ထူးသာသည် ကျော်ခွန်းစကားအား ဝင်ပြောလိုက်သည် နှင့် အားကျမခံ အေးမောင်မှ သရဲနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်း တစ်ခုအား ပြောပြလေ၏။ ထိုနောက် ဇော်ဝင်းသည် လည်း သူကြားဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအား ပြောပြလေ၏။

"မင်းတို့ ပြောမှ ငါလည်း သတိရတယ် ဟိုတလောက ဆယ်အိမ်ခေါင်းနဲ့ ဖိုးမောင်တို့ နှစ်ယောက် အိမ်ထဲကို ဝင်ကြတဲ့ အကြောင်းပေါ့ ဖြ

စံပုံက ဒီလိုကွ"

ဆယ်အိမ်ခေါင်း မြသောင်းနှင့် ဖိုးမောင်တို့ နှစ်ဦးသား တိုက်ပြတ်ထဲ ကို အရဲစွန့် ဝင်ကြလေ၏။ အဲဒီမှာ နှစ်ယောက်သား အောက်လင်းဓာတ် မီးလေးတွေနဲ့ ဝင်သွားကြလေ၏။ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ မည်သည့် အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရဘဲ မည်သည့် အသံမျှလည်း မကြားရဘူး။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရာ အနားမှ လေစိမ်း တစ်ချက်သည် ဝေ့၍ တိုက်ခတ်သွားလေ၏။

ထိုနောက် ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့တစ်ခုသည် နှာခေါင်းဝသို့ ဝင် လာလေ၏။ ထိုအခါ နှစ်ဦးသား အော်ဂလီဆန်အောင် နံသောအနံ့အား မခံနိုင်ဘဲ အန်ပစ်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် တိုက်အပေါ်ထပ်မှ "ဒုန်း ... ဒုန်း" ဟူသော အသံကို နှစ်ဦးသား ကြား လိုက်လေ၏။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ တဒုန်း ဒုန်းဖြင့် ခြေကိုဆောင့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာလေ၏။

မြသောင်းနှင့် ဖိုးမောင်တို့ လည်း လှေကားအား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေကြလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြည့်နေချိန်တွင် လှေကား ထိပ်သို့ ခြေထောက်မည်းကြီး တစ်ချောင်း ပေါ်လာသည် ကို မြင်လိုက်သောအခါ ကြက်သီးများ ပင် ထ လာလေ၏။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးပါ ပေါ် လာလေ၏။ အရပ်ခုနစ်ပေခန့် မြင့်သော လူမည်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသလို အမွေးမည်းမည်းများက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား ဖုံးလွှမ်းထားပေရာ ကြီးမားသော လူမည်းကြီး တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။

နီရဲနေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် မြသောင်းတို့ အား စိုက်ကြည့်နေ၏။ အတော်ကြာအောင် ကြည့်ပြီးသည် နှင့် သရဲကြီးသည် စကား လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

"ချမလား ထိုးမလား ပစ်ချလိုက်ရမလား "

"ဟာ ကိုမြသောင်း သရဲကြီးဗျ နည်းတဲ့ ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ချမလား ထိုးမလား ပစ်ချလိုက် ရမလားနဲ့ စိန်ခေါ်နေတာလား မသိဘူး"

"အေးဟုတ်တယ် ဖိုးမောင် ငါတော့ မချရဲဘူး"

"ချမလား ထိုးမလား ပစ်ချလိုက်ရမလား" ဟု သရဲကြီးသည် ထပ်မံ အော်လေ၏။ ထိုအခါ မြသောင်းနှင့် ဖိုးမောင်တို့ နှစ်ဦးသားလည်း ကြောက်လန့်နေကြ၏။ ထိုအခါ သရဲကြီးသည် ခေါင်းကြီးအား ဖြုတ်ကာ သူတို့ ဆီသို့ လှမ်းပစ် လိုက်ကြလေ၏။

"ဘုန်း"

"အောင်မလေး ကယ်ကြပါဗျ ခေါင်းကြီး ခေါင်းကြီး"

"အောင်မလေး ခေါင်းပြတ်ကြီး ခေါင်းပြတ်ကြီး"ဟု အော်ကာ နှစ်ယောက်သား ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြေးနေရာ ရွယ်လယ်လမ်း တစ်ခုလုံးကိုပါ ပတ်ပြေးနေလေ၏။ မောသည့် အချိန်ရောက်မှ မပြေးနိုင်ကြဘဲ သတိမေ့မြော သွားကြလေ၏။ မနက် မိုးလင်းသောအခါ ရွာရှိလူများမှ ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြရာ သတိပြန်လည် လာကြလေ၏။

"အဲဒါကတော့ မင်းတို့ လည်း သိပြီးသား ဖြစ်မှာ ပေါ့ " ဟု ဇော်ဝင်းမှ ပြော လိုက်လေ၏။

"အေးကွ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ လည်း သွားကြည့်ကြတာပဲ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မြသောင်းနဲ့ ဖိုးမောင်တို့ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးတွေနဲ့ တွေ့သမျှလူတွေကို ကြောင်ကြည့်နေတာ ဘာမှ ကို မေးမရဘူး။ နောက်နေ့ကျမှ အဖြစ်အပျက်တွေကို သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောပြလို့ သိရတာ" ဟု ထူး

သာမှ အားကျမခံ ဝင်ပြောလေ၏။

ထိုအထဲတွင် သရဲသစ္ဆေတွေ နာနာဘာဝတွေကို အယုံအကြည်မရှိသော ရဲဝင်းသည် သူငယ်ချင်းများအား

"ငါတော့ မယုံဘူးကွာ လက်တွေ့ စမ်းကြည့်မယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီည ငါသွားမယ်ကွာ"

"ဟာ မင်း ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါကွာ"ဟု ထူးသာမှ ဝင်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အေးမောင်မှ

"ငါတော့ မင်းကို မသွားစေချင်ဘူး ဘာလို့ ဆို မင်းက အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ လူတယောက် မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းအမေအိုကြီး ရင်ကျိုးရမှာ "ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဇော်ဝင်းမှ

"ဟုတ်တယ် ရဲဝင်း မင်း သေချာစဉ်းစားနော် မင်း မရှိရင် မင်းအမေအိုကြီးကို ဘယ်သူပြုစုမှာ လဲ" ပြောရာ ရဲဝင်းမှ

"စိတ်မပူပါနဲ့ သူငယ်ချင်းတို့ ရာ "ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ဒွန်းမှ

"ဟေ့ရောင်တွေ ရဲဝင်းအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ ဒီကောင်က သူလုပ်ချင်ပြီဆို သိကြားမင်း ဆင်းတားရင်တောင် ရအောင်လုပ်မှာ အဲဒီတော့ တားမနေကြနဲ့ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်"ဟု ပြော လိုက်လေရာ ဇော်ဝင်းနှင့်ထူးသာမှ

"ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ"

"အေး ငါတို့ လည်း ပြောဦးလေ"